

Η ζωή και η προσφορά του Εμμανουήλ Κασσιμάτη

**«Η αξία ενός άνδρα δεν μετριέται με χρήματα ή ακίνητα
αλλά με την οικογένεια που αφήνει πίσω του».**

Επιμέλεια: Άννα Αρσένη

Ο Εμμανουήλ Κασσιμάτης γεννήθηκε στα Κύθηρα, στο χωριό Πιτοινιάνικα* τον Απρίλιο του 1919 και ήταν το δέκατο παιδί του Γεράσιμου και της Ανιζίνας. Μεγάλη οικογένεια, πέντε αγόρια και έξι κορίτσια και οι χωριανοί τα φώναζαν «τα Γερασιμάκια». Υπήρχε διαφορά 28 χρόνων ανάμεσα στο μεγαλύτερο και στο μικρότερο «Γερασιμάκι». Όταν γεννήθηκε ο Εμμανουήλ, μερικά από τα αδέλφια του είχαν ήδη φύγει για Αυστραλία χωρίς να τα έχει ποτέ γνωρίσει. Έβαλε λοιπόν σκοπό στην ζωή του να ταξιδέψει στην Αυστραλία για να γνωρίσει και τα άλλα του αδέλφια.

«Έχω μερικές αναμνήσεις από τα παιδικά μου χρόνια, όπως για παράδειγμα που περπατούσα υπόλοιπος με τα άλλα παιδιά του χωριού από και προς το σχολείο. Εκείνες τις εποχές δεν υπήρχαν παπούτσια! Είχαμε μόνο ένα ζευγάρι το οποίο φορούσαμε την Κυριακή στην εκκλησία. Στην εκκλησία φυσικά πηγαίναμε χωρίς δεύτερη κουβέντα. Θυμάμαι περισσότερο στην Σταυρού στα Πιτοινιάνικα. Μάλιστα πήγαινα στο Ιερό, έβαζα και τη στολή που είχαν τα παπαδάκια και βοηθούσα τον παπά στην λειτουργία.

Ηλικιακά ήμουν το δέκατο παιδί στην σειρά. Δύο από τα αδέλφια μου πέθαναν νωρίς. Το ένα παιδί πέθανε το διάστημα 1917-1918 που ξέσπασε η Ισπανική γρίπη που θέρισε στην κυριολεξία το μισό Τσιρίγο, προς το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Θυμάμαι περισσότερο την ιστορία μιας οικογένειας στην Αβλεμόνα που έχασαν τα έξι από τα επτά παιδιά τους.

Όταν ήμουν μικρός ο πατέρας μου πήγε στην Αμερική για τέσσερα χρόνια και επέστρεψε με πέντε χιλιάδες δολλάρια, τα οποία χρησιμοποίησε για να αγοράσει κτήμα κοντά στην Αβλεμόνα και στο Καλαντί δίπλα στη θάλασσα. Ο πατέρας μου ήταν πολύ εργατικός και του άρεσε πολύ το κυνήγι.

Ο Εμμανουήλ ήταν πολύ έχυπο παιδί. Πάντα ξεχώριζε σαν μαθητής και μάλιστα είχε εξασφαλισμένο μέλλον στα Κύθηρα. Η Γυμνασιάρχης μάλιστα είχε επισκεφτεί τον πατέρα του στο σπίτι τους και του ζήτησε να συνεχίσει τις σπουδές του και μάλιστα του πρόσφερε όλα τα βιβλία δωρεάν. Όταν τον ρώτησε ο πατέρας του τι ήθελε να κάνει, είπε πως ήθελε να ταξιδέψει στην Αυστραλία να γνωρίσει τα αδέλφια του.

«Εκείνη την εποχή στο σχολείο υπήρχαν 120 παιδιά. Είχαμε δέκα μαθήματα και για κάθε μάθημα βαθμολογίομασταν με βάση το δέκα. Την τελευταία χρονιά λοιπόν η βαθμολογία μου ήταν 97.5/100, έχασα 2.5 βαθμούς από το μάθημα της αρχαίας ιστορίας. Ο επόμενος καλύτερος μαθητής είχε βαθμολογία 70/100. Ήμουν λοιπόν ένας πολύ καλός μαθητής που γνώριζε ότι το

